C89 – LEE12

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

8 januari 2009

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Fientje Moerman tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aanleg en het onderhoud van openbaar groen 1

Vraag om uitleg van de heer Hans Schoofs tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de radioactieve vervuiling van de oevers van de Nete 4

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de vestiging van Nederlandse varkensbedrijven in Vlaanderen 7

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van mevrouw Fientje Moerman tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aanleg en het onderhoud van openbaar groen

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, deze vraag om uitleg is de opvolging van een eerder gestelde schriftelijke vraag. We trachten de regels wat te respecteren, dus als men informatie wil over bepaalde zaken, stelt men een schriftelijke vraag.

Ik heb ook het antwoord gekregen van uw administratie. Daaruit blijkt dat de jaarlijkse frequentie van het onderhoud van wegen, groen of bermen wordt geregeld door het Bermbesluit. Voorts stelt u dat de hoogstammige lijnbomen langs gewestwegen, die ten gevolge van ziekte, aanrijding of andere oorzaken afsterven, op termijn worden geveld en vervangen door gegroepeerde heraanplanting van hoogstambomen.

Uit het antwoord bleek ook dat het procentueel aandeel van de uitgaven voor onderhoud van het openbaar groen ongeveer 20 percent bedraagt van de totale uitgaven voor onderhoud aan de gewestwegen. Als men kijkt naar het investeringsbudget voor de gewestwegen, spreken we over 0,3 percent voor de aanleg van openbaar groen langs gewestwegen. Als we dat in absolute cijfers vertalen, zou dat voor 2008 22,250 miljoen euro zijn geweest.

Ik vond het interessant om eens te weten hoe dat in andere landen werkt en of men daar een vergelijking mee had gemaakt. Ik denk dat men vandaag steeds meer best practices gebruikt. Het is eigenlijk moeilijk om uit dergelijke gegevens iets af te leiden zonder te weten hoe het elders zit. De administratie heeft me sec geantwoord dat er geen cijfers zijn van buurlanden, omdat die anders werken en het vergelijken van budgetten zo goed als onmogelijk is. Maar dat is niet antwoorden. In het antwoord van de administratie specificeert men niet wat die andere wijze dan wel is, waarop men in buurlanden of andere gewesten te werk gaat. Maar men weet wel dat er een andere wijze is die alle vergelijkingen onmogelijk maakt.

Ik vond dat een beetje raar. Mevrouw de minister, als er geen vergelijking mogelijk is, is dat dan omdat men geen belang hecht aan uitwisseling van best practices? Wat zal in de toekomst gebeuren om het beleid inzake onderhoud en aanleg van openbaar groen langs gewestwegen in Vlaanderen toch eens te toetsen in een vergelijkende studie, om het zodoende te kunnen optimaliseren?

Uit het antwoord bleek wel duidelijk dat men openbaar groen enkel gegroepeerd en op termijn vervangt. Dat doet me pijn. Ik weet dat we hier niet mogen spreken over individuele gevallen, maar ik ben ook maar een gewone burger zoals alle andere. We rijden met honderden, misschien met duizenden, elke dag langs de N43, waarvan het deel van Gent tot halverwege Deinze al een hele tijd geleden is heraangelegd. De weg werd toen plechtig ingehuldigd door de heer Eddy Baldewijns, die in illo tempore nog minister van Openbare Werken was. Hij heeft de weg niet heraangelegd, maar mocht wel het lintje doorknippen.

Dat is dus al een hele tijd geleden, en jaar na jaar degradeerde de N43 opnieuw, tot op een punt dat het openbaar groen eigenlijk een stort was geworden. Dus grote vreugde toen anderhalf jaar geleden een complete heraanleg gebeurde van het openbaar groen langs die N43. Alle bomen werden vervangen en alles werd netjes heraangelegd.

Wat zien we nu, anderhalf jaar later? Trucks rijden de bermen kapot en er zijn mensen die het nalaten om 20 meter om te rijden en over de bermen de boompjes kapotrijden. Het onderhoud van het groen gebeurt met grote tractors, die ook de boompjes kapotrijden. Zo is een nieuw aangeplant boompje, nummer vijf in de rij vanaf de rotonde in Sint-Denijs-Westrem, aangereden en staat het scheef. Ik sta daar nu al een jaar op te kijken en dat boompje weigert dood te gaan. Ik denk dat het wacht op de volgende gegroepeerde en op termijn geplande heraanleg van de N43.

Mevrouw de minister, veel mensen zijn wel bereid om belastingen te betalen om te investeren in de aanleg van een aantal zaken. Maar wat een mens echt kwaad maakt, is dat al dat geld wordt geïnvesteerd om er iets van te maken, en dat wat dan kapot raakt, niet wordt hersteld. Quasi de dag dat de weg wordt heraangelegd, begint die al terug te vervallen, omdat men pas om de tien of twaalf jaar overgaat tot vervanging. Ik moet nog zeggen dat de boompjes met een omtrek van drie centimeter waren uitverkocht, dus men heeft er waarschijnlijk van vier centimeter omtrek moeten nemen. Maar ik ben een beetje cynisch.

Mevrouw de minister, is het niet mogelijk om die vervanging te doen op kortere termijn dan om de tien tot twaalf jaar, zodat het verval minder groot is en de burger ook iets meer tevreden? Kunt u de administratie de opdracht geven om eens te kijken wat elders de best

practices zijn, zowel inzake de manier van onderhoud, als inzake de geïnvesteerde bedragen?

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik ken zelf een aantal concrete gevallen met betrekking tot de vervanging van hoogstammige bomen. Het probleem is dat al die hoogstammige bomen verdwenen moeten zijn, vooraleer men ze vervangt. Het antwoord van uw diensten luidt dat je tussen drie hoogstammige bomen geen nieuwe boom kunt planten, omdat die bijvoorbeeld scheef zou groeien.

Ik heb ook kennis genomen van het antwoord op de vraag van mevrouw Moerman, waarin gesteld wordt dat het groenonderhoud 22 miljoen euro kost. Ik heb in schriftelijke vragen zelf al een aantal suggesties gedaan. Waarom worden bijvoorbeeld bermen langs autosnelwegen niet volledig vol geplant? Elke jaar moeten tractoren daar allerlei onmogelijke manoeuvres uitvoeren, terwijl het veel beter zou zijn om die bermen gewoon dicht te planten. Er zijn daar voldoende argumenten voor te vinden, ik denk bijvoorbeeld aan de CO_2-problematiek.

Ik verwijs ook even naar het stuk van de E313 vanaf de grens met Wallonië over het grondgebied van Riemst en Diepenbeek. Daar heeft men voor 250.000 euro al het groen op de middenberm weggekapt. Dat begrijp ik niet. Wat is eigenlijk de filosofie van Openbare Werken inzake bijkomende aanplanting en onderhoud? Ik heb de indruk dat het er vooral om gaat een aantal groenonderhoudsfirma's zo veel mogelijk werk te verschaffen. Ik vind dat het departement andere objectieven zou moeten hebben.

De heer Patrick Lachaert: Als voormalig schepen van Openbare Werken wil ik mij ook even aansluiten bij deze vraag. De oude manier van werken is dat men om de tien à vijftien jaar alles vernieuwt. Vroeger deden heel veel openbare besturen dat op die manier. Men wachtte tot de boom tot op het dak groeide, en vervolgens brak men het dak af en legde men een nieuw dak, in plaats van meteen het scheutje weg te nemen.

De nieuwe, juiste manier van werken is dat men het aangeplante groen onderhoudt. Op termijn komt dat een pak goedkoper uit dan slechts om de tien à vijftien jaar te vernieuwen.

Ook wat het betreft de aanleg van groen zijn er andere manieren mogelijk. Volgens de oude manier van aanleggen plantte men een boom, en daarrond had je de woestijn. Men plantte een boom, en moest vervolgens het hele jaar onkruid verdelgen. Vandaag zijn er wijzen van aanplanten waarbij je geen onkruid meer moet verdelgen. Er bestaat zoiets als bodembedekkers, wat bijvoorbeeld ook in een tuin erg gemakkelijk is. Je hoeft nauwelijks nog onkruid uit te trekken.

Ik wil twee zaken voorstellen. Ten eerste zou men het aangeplante groen structureel moeten onderhouden. Op termijn is dat goedkoper. Ten tweede moet men wat jonge mensen aannemen die weten wat een bodembedekker is en dergelijke meer. Groen aanplanten is meer dan alleen een hoge boom aan een stok planten met voor de rest alleen gras en onkruid.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, ik heb ook het geluk gehad om zes jaar lang schepen van Openbaar Groen te zijn. Veel van wat ik hier vandaag gehoord heb, zijn bedenkingen die ik zelf ook al gemaakt heb in het voorbije anderhalf jaar.

We moeten twee zaken onderscheiden. Eerst en vooral heb je het beheer van bomen en bomenrijen. Wanneer een oudere boom sneuvelt, is het inderdaad niet zo evident om jonge boompjes in de plaats te zetten. Het probleem is namelijk dat die jonge bomen te weinig licht krijgen en dergelijke meer. In een relatief jonge, recent aangeplante bomenrij worden individuele bomen die geveld werden, wel vrij snel vervangen door nieuwe aanplanten. Er is dus een onderscheid tussen de oudere en de jongere rijen.

Er is inderdaad een enorme evolutie aan de gang wat betreft het onderhoud en het beheer van openbaar groen, al is die evolutie nog verre van voltooid. Enerzijds heb je de parken en de plantsoenen, waar we zien dat er al heel wat inspanningen worden geleverd. Anderzijds heb je de talrijke bermen langs gewestwegen en autosnelwegen. De heer Peumans verwees ook al naar de tussenzones tussen de twee rijwegen van een autosnelweg. We komen daar uit een situatie waarbij men van alles plantte dat als hakhout bestempeld werd en dat om de vijf jaar volledig weggekapt werd. We zien nu een evolutie om die bermen ecologisch te gaan beheren. Er zijn al enkele voorbeelden van bermen die goed en mooi beheerd worden.

Wat de aanplant betreft, worden we geconfronteerd met de verplichting om steeds minder pesticiden te gebruiken. Eind december is binnen de Vlaamse Regering het besluit goedgekeurd met betrekking tot de pesticidentoets, die ik een tijdje geleden al had aangekondigd. Het komt erop neer dat je, als je een groene zone omvormt en heraanplant – en dat kan dus ook een berm of een tussenzone tussen twee autosnelwegen zijn – de pesticidentoets uitvoert. Die toets houdt in dat je op zo'n manier aanplant dat je een pesticidenvrij natuurlijk beheer kunt garanderen. Dat betekent bijvoorbeeld dat je geen boompjes meer plant zonder daar iets omheen te planten. Naakte grond is immers het slechtste wat je kunt hebben, alleen al inzake onderhoud, omdat je daar een pak pesticiden moet op aanbrengen.

Dat besef sijpelt mondjesmaat binnen in onze administratie. Het heeft minder te maken met de leeftijd van

de mensen die ermee bezig zijn dan wel met de focus die erop gelegd wordt. Ik ben me volkomen van het probleem bewust. Daarom start heel binnenkort een cursus natuurtechnische milieubouw. Dat is een cursus voor alle ambtenaren van de administratie, ook voor de administratie Openbare Werken. Ik verwacht daar heel wat van. Op die manier kunnen inzichten worden verschaft in de nieuwe manier waarop met het openbare groen kan worden omgegaan. Het lijkt me dan ook een must dat die cursus niet alleen wordt gevolgd door groenarbeiders maar ook door de mensen die werken op de diensten Openbare Werken met inrichtingen en aanplantingen.

Er zijn veel groene zones waarvan het onderhoud wordt uitbesteed aan aannemers. Ik maak even de vergelijking met Nederland. In Nederland houden heel wat contracten resultaatsverbintenissen in. Men moet een bepaald resultaat afleveren. Wij leggen tot op vandaag in onze bestekken nog altijd middelenverbintenissen op. In onze bestekken staat bijvoorbeeld hoe vaak het afval moet worden weggehaald, hoe vaak het gras moet worden gemaaid, hoe vaak het groen moet worden gesnoeid. Met die middelenverbintenissen worden een aantal zaken opgelegd maar krijgt de aannemer niet de vrijheid om een bepaald resultaat te halen. Dat wordt wel gevraagd, ook in de aannemerswereld, maar het blijft moeilijk. Een resultaat moet immers afgetoetst kunnen worden.

De vraag die ook binnen onze administratie leeft, is of er geen switch kan worden gemaakt naar een resultaatsverbintenis. Dat onderzoek is momenteel aan de gang. Onze groendiensten zijn in volle ontwikkeling. Ook binnen onze eigen natuur- en milieudiensten is er heel wat onderzoek bezig. Het is belangrijk dat de resultaten van dat onderzoek kunnen doorsijpelen naar de diensten Openbare Werken. Ik verwijs naar de cursus waar ik het eerder over had.

Mevrouw Moerman, het Agentschap Wegen en Verkeer (AWV) werkt mee aan verschillende Europese en internationale samenwerkingsprogramma's. Zo neemt AWV deel aan het Partnerprogramma Infrastructuur Management (PIM). Dat programma loopt samen met het Verenigd Koninkrijk en Nederland. In de overeenkomst staat dat er interessevelden worden afgetoetst. Een van die velden is het 'road transportation planning and the environment'. In die groep zitten niet alleen overheden maar ook studiebureaus en aannemers. Er worden ervaringen uitgewisseld over best practices voor concrete projecten en specifieke problemen zoals groenaanleg en -onderhoud.

Een aantal jaren geleden werden de onderhoudsbudgetten van AWV en Rijkswaterstaat in Nederland naast elkaar gelegd. Daaruit bleek dat het vergelijken van de algemene budgetten en de procentuele aandelen ervan niet mogelijk was door de verschillende werkwijzen. In Nederland wordt er al een tijd gewerkt met resultaatscontracten. In Vlaanderen werken we met middelencontracten waarbij de aannemers een totaalprijs opgeven voor de gevraagde prestaties. Deze Vlaamse werkwijze is gegroeid vanuit de wetgeving op de overheidsopdrachten.

Een concreet resultaat van het overleg met Nederland heeft onder meer geleid tot het herbekijken van de wijze van aanbesteding van onderhoudscontracten en het implementeren van geïntegreerde onderhoudscontacten in vijf pilootdistricten. Het gaat om de districten Vosselaar in Antwerpen, Tongeren in Limburg, Bertem in Vlaams-Brabant, Aalst in Oost-Vlaanderen en Pittem in West-Vlaanderen. Het is de bedoeling om via deze pilootprojecten te evolueren van middelencontracten naar resultaatscontracten. We wachten de resultaten van deze projecten af.

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: Mevrouw de minister, u weet meer dan uw administratie. Uw administratie beweert van niets te weten. U geeft echter de correcte uitleg van wat er allemaal is gebeurd. Ik dank u daarvoor.

Het verheugt me dat er wordt gepraat met andere landen en gewesten over een optimale aanpak van dit onderwerp. Een resultaatsverbintenis lijkt me inderdaad beter dan een middelenverbintenis.

Wat het verhaal van de oude en jonge bomen betreft, dat gaat natuurlijk niet op voor uitsluitend jonge bomen. Wanneer dan toch zoveel geld wordt uitgegeven voor een volledige heraanleg, kan eventuele schade dan niet ad hoc worden opgelost? Bovendien is dat goedkoper. Sommige bomen hebben in de zomer meer bladeren onderaan dan in de kruin omdat ze onderaan niet worden gesnoeid. Dat neemt een deel van de krachten van die boom weg waardoor die veel sneller kapot gaat. Wanneer dan toch zoveel geld wordt uitgegeven voor groenaanleg, moet er via de bestekken voor gezorgd worden dat het aangeplante groen levenskansen krijgt.

Wat de grond betreft, dat heeft men op de N43 heel eenvoudig opgelost. Tussen de bomen in de middenberm is geen gras aangeplant. Dat was ook niet nodig omdat er mooi onkruid stond. Er is een goed contract afgesloten met een aannemer. Driemaal per jaar komt die aannemer het onkruid maaien. Daardoor heeft men daar een groenachtig uitziende substantie in de middenberm.

De voorzitter: Dat heet een ecologische berm.

Mevrouw Fientje Moerman: Ook de PET-flessen, de bierblikken en al het ander afval worden door de aannemer verhakseld.

Mevrouw de voorzitter, op de N43 is er één boom die niet kapot te krijgen is. Die boom wordt door een privé-initiatief gefinancierd. Mijn dochter noemt de N43

de mannenbaan. Zowat alle automerken worden er verdeeld. Er zijn ook heel wat goede en minder goede restaurants, en tal van klerenwinkels. Tussen al die activiteiten door staan de historische horecazaken van de N43, met name de bordelen. Een van de zaken heeft een knalrode verlichte palmboom aangeplant op de openbare weg. Die boom vraagt geen onderhoud en blinkt altijd even mooi.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mevrouw de minister, is het mogelijk om schriftelijk wat meer informatie te krijgen over die resultaatsverbintenissen van het district Tongeren? Daar zitten wellicht heel wat mogelijkheden in. Het feit dat men een aantal proefprojecten zal opstarten, impliceert dat men zal afstappen van het systeem van automatische piloot. Het zijn immers altijd dezelfde groenaannemers die op dezelfde plaatsen werken. Ik vind dat we van dat systeem moeten afstappen.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer Peumans, ik zal het nodige doen. Ik zal nagaan welke informatie ik over deze pilootaanbestedingen kan vinden. De contracten lopen nog op dit ogenblik.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mevrouw de minister, we weten dat een ommekeer in de aanpak van het openbaar groen niet van vandaag op morgen gerealiseerd kan worden. U hebt aangekondigd dat er een cursus zal worden georganiseerd voor ambtenaren van het groenbeheer en van Openbare Werken. Ik wil u erop wijzen dat het in elke gemeente belangrijk is dat die ommekeer groeit. Het zou dan ook interessant kunnen zijn om die opleidingen aan te bieden aan de gemeenten. Zij steunen nogal eens op de Vereniging Voor Openbaar Groen (VVOG). De VVOG is een zeer boeiende en interessante partner voor de gemeenten om hen daarbij te begeleiden. Het is belangrijk dat de informatie over de resultaatsverbintenis ook op het lagere niveau doordringt.

De voorzitter: Mevrouw de minister, kent u het verschil tussen een ecologische berm met een plakkaat en een zonder? In het eerste geval gaat het om een ecologische berm waar het onkruid gezaaid wordt. In het andere geval zaait het zichzelf.

Minister Hilde Crevits: Mevrouw Rombouts, het is heel relevant wat u zegt. Ik heb een aantal ambtenaren een cursus laten volgen bij de VVOG. Wanneer het echter gaat over het onderhoud en de heraanleg van openbaar groen, komen we vaak in conflictsituaties terecht. Wanneer het gaat over pesticidenvrij onderhoud van openbaar groen, is er de vraag om zo veel mogelijk te werken met niet waterdoorlatende materialen. Vanuit de afdeling Water komen er instructies om juist zo veel mogelijk waterdoorlatende materialen te gebruiken bij de aanleg van bijvoorbeeld een parking. Op die manier kan het water op een natuurlijke wijze in de bodem dringen.

Er zijn heel wat evoluties om soms moeilijke zaken met elkaar te verzoenen. De VVOG verricht bijzonder waardevol werk. Ook andere verenigingen bieden cursussen aan aan gemeentelijk personeel. Gemeenten maken daar ook steeds meer gebruik van.

De pesticidentoets zal er in elk geval voor zorgen dat elke gemeente verplicht wordt om bij de omvorming van een stukje openbaar domein die toets te doen. Ik verwijs nu naar gemeenten, maar ik kan evengoed naar het Vlaamse Gewest verwijzen. Als groene zones hervormd worden, wordt er vandaag nog iets te weinig aandacht besteed aan het pesticidenvrije onderhoud. Dat heeft tot gevolg dat je meer met bodembewerkers en dergelijke moet werken. Rotondes worden steeds vaker aangelegd met bodembedekkers in plaats van rozenstruiken omdat er minder werk aan is.

Er zijn evoluties, maar we moeten nog wat geduld hebben tot we het propere, uniforme resultaat ervan zullen zien. In de samenwerkingsovereenkomst Leefmilieu is ook een mogelijkheid voorzien om daarover specifiek ondersteuning aan te vragen, voor de gemeenten die investeren in herinrichting en het ecologisch beheer van bermen en dergelijke.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Hans Schoofs tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de radioactieve vervuiling van de oevers van de Nete

De voorzitter: De heer Schoofs heeft het woord.

De heer Hans Schoofs: Mevrouw de minister, zoals u weet heeft Greenpeace 21 stalen genomen uit het slib van de oever van de Nete. De onderzoeken zijn gebeurd door de Franse “Association pour le Contrôle de la Radioactivité dans l'Ouest” (ACRO) en door het Studiecentrum voor Kernenergie (SCK) in Mol. Zes van die stalen waren boven de limiet van 1000 becquerel. Bijgevolg vertoonden deze een hoge graad van radioactiviteit.

Mevrouw de minister, we moeten alles in de juiste context plaatsen. Het is niet mijn bedoeling om aan paniekzaaierij te doen. In de regio leven wij al lang met het nucleaire industriële verleden. We zijn ons ervan bewust dat we daaraan de juiste interpretatie moeten geven.

Het gaat om een historische vervuiling, vooral tot stand gekomen in de jaren 1970-1976. Ondertussen zijn de milieuregels strenger geworden. Die limiet is verlaagd. Daardoor is het effectief een vervuiling geworden.

Uit de conclusies van het Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle (FANC) blijkt dat geen enkele ingreep gerechtvaardigd is. Maar dat wil niet zeggen, mevrouw de minister, dat we niet waakzaam moeten blijven. Het FANC oordeelt nu opnieuw dat beschermingsmaatregelen niet nodig zijn aangezien de studies hebben uitgewezen dat zelfs bij een zeer conservatieve veronderstelling de maximale dosisimpact voor de bevolking niet uitkomt boven de dosislimiet van 1 millisievert per jaar. Wellicht is ook de radioactiviteit de afgelopen 30 jaar sterk afgenomen.

Toch hebt u, mevrouw de minister, een bijkomend onderzoek gevraagd naar de ernst van de vervuiling. Dat lijkt me terecht. Die resultaten blijken op zich te laten wachten.

Het FANC schrijft in zijn bevindingen terecht dat niet zozeer de nucleaire vervuiling alarmerend is. Minstens even alarmerend is de vervuiling door zware metalen: lood, zink en cadmium. Dat is ook een historische vervuiling. De combinatie van de twee maakt dat de situatie van het slib vrij ernstig is.

Het slib is door de jaren heen op de oevers beland door de talrijke slibruimingen. Het Vlaamse Gewest is verantwoordelijk als beheerder van de categorie-1 stromen. Daarom is het belangrijk dat hier het stuur wordt vastgehouden, dat regelmatig gecontroleerd wordt en dat indien nodig overgegaan wordt tot ingrepen. Maar die hangen af van het lopende onderzoek.

Is er al resultaat van het bijkomende onderzoek? Stemt het toenmalige onderzoek van Greenpeace overeen met de resultaten van het FANC en zijn hierbij nog opmerkelijke resultaten waargenomen? Moet er worden gesaneerd? Zo ja, hoe? Zult u, mevrouw de minister, maatregelen nemen om de verhoogde graad van radioactiviteit in het slib van de Nete in de toekomst te beperken? Op welke manier organiseert het FANC de metingen? Zijn er ook verder stroomafwaarts metingen gebeurd? In deze tijd van ruimte voor water en met de aanleg van retentiebekkens zou die contaminatie kunnen uitbreiden. Ook daarover hoor ik graag uw visie.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik ben blij dat de heer Schoofs deze vraag stelt. Op 7 mei 2007 was ik zelf ook aanwezig in Mol toen Greenpeace de resultaten presenteerde aan de bevolking, vlak naast de Molse Nete. Zoals de heer Schoofs zegt, lagen 6 van de 21 stalen boven de norm. Eigenlijk is er geen discussie meer over het feit dat de vrijgavelimiet op de plaatsen van die stalen is overschreden. De bureaus die het onderzoek hebben gedaan, zijn niet van de kleinste. De geloofwaardigheid van deze cijfers is behoorlijk groot.

Er is wel enig debat over de risico's voor de bevolking. Misschien verschillen we daarin iets meer van mening, mijnheer Schoofs. Het feit dat Mol en de omgeving al lang vertrouwd zijn met nucleaire vervuiling, mag geen reden zijn om het risico te minimaliseren.

Mevrouw de minister, ik vind het moeilijk om te aanvaarden dat er nucleair afval op die oevers blijft liggen. Ik ken de gevoeligheden van de bevoegdheidsdiscussie. Dat is een groot probleem. Ik vind het ook moeilijk om te aanvaarden dat sinds 2007 nog onvoldoende in kaart is gebracht waar het radioactieve afval exact ligt en hoe het zich zal verspreiden of heeft verspreid.

Ik vind het jammer dat het FANC noch de gemeentebesturen echte initiatieven voor sensibilisatie hebben genomen om de mensen aan te manen voorzichtiger te zijn. Mijnheer Schoofs, u zult mij misschien tegenspreken en ik hoop dat.

Naast de uitwendige risico's voor besmetting, die redelijk gering zijn, is het voornaamste risico dat op inwendige besmetting. Als mensen, kinderen vooral, met hun laarzen aan langs de Nete stappen, nemen zij het slib aan hun laarzen mee naar huis. Op die manier kunnen ze mogelijk als het droog is bepaalde radioactieve deeltjes opnemen. Daarom maakte Greenpeace op 7 mei niet enkel de resultaten bekend. Ze hebben ook een bord gezet met een sensibiliserende boodschap om niet langs de Nete te gaan wandelen als het niet nodig is.

Mevrouw de minister, in het verrichte onderzoek intrigeert me ook dat de meeste besmetting radioactief gesproken zich bevindt in de bovenste 20 centimeter langs de oevers van de Molse Nete. Hoe komt het dat vooral deze bovenste laag besmet is? Eurochemic was actief in de jaren 50 en 60. Je zou dus veronderstellen dat de zwaarste nucleaire verontreiniging in de diepere lagen van het slib op de oevers zou liggen. Misschien wordt er vandaag nog behoorlijk wat geloosd. Waar is het radioactief afval van Eurochemic naartoe?

Mevrouw de minister, het is niet alleen uw bevoegdheid. Door de gemengde verontreiniging, zware metalen en radioactiviteit, is het niet duidelijk wie de boel moet opkuisen. Ik ken de moeilijke discussies met de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken Dewael. Mevrouw de minister, hebt u pogingen gedaan of gaat u er ondernemen om dat bevoegdheidstwistpunt uit te klaren?

We hebben hetzelfde bevoegdheidstwistpunt meegemaakt met de nucleaire verontreiniging van Umicore in

Olen, waar zware metalen en radioactieve vervuiling langs één oever lagen. Toen werd er pingpong gespeeld tussen het federale niveau en het Vlaamse Gewest over wie welk deel van de sanering moest betalen. Ik vraag u dus naar de bevoegdheidskwestie.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Collega's, ik dank u voor de vraag. Ik verwijs naar het debat dat hier in de commissie is gevoerd op 5 juli (*Hand.* Vl. Parl. 2006-07, nr. C239). Toen heb ik de moeilijke bevoegdheidskwestie aangehaald. Mijnheer Daems, u hebt gelijk dat we moeten opletten dat we niet verzeilen in een bevoegdheidsdispuut om dan uiteindelijk niets te doen.

Ik heb toen ook gezegd dat wat de sanering van de oevers betreft, er onderzoek moet gebeuren. Maar dat is onmiddellijk verbonden met de bekkenbeheerplannen. De bekkenbeheerder moet een prioriteitenlijst opmaken van wat gesaneerd moet worden. Er is ondertussen het nieuwe Bodemsaneringsdecreet. Daarin wordt duidelijk bepaald hoe de sanering aangepakt moet worden. Eind vorig jaar heeft de Vlaamse Regering de bekkenbeheerplannen uiteindelijk vastgesteld, samen met het besluit financiële instrumenten. Dat zijn de wapens die we nodig hebben om, zeker voor de zware metalen, te kijken hoe het prioritair moet worden aangepakt. Het onderzoek zelf moet gebeuren door de waterbeheerder.

Mijnheer Schoofs, uw vragen over het FANC en het onderzoek zijn vragen die moeten worden gesteld aan de federale minister van Binnenlandse Zaken. Het is niet mijn opdracht om daarover verklaringen af te leggen. Het is een federale bevoegdheid die federaal moet worden aangepakt. Wij hebben resultaten gekregen.

Wel moet de Vlaamse overheid ervoor zorgen dat als er vergunningen afgeleverd worden, er voldoende garanties zijn, zodat er niet opnieuw dergelijke radioactieve verontreinigingen kunnen ontstaan. De vergunningsvoorwaarden moeten dus voldoende streng zijn.

De bekkenbeheerplannen liggen op dit ogenblik bij de Raad van State voor advies. Van zodra ze definitief vastgesteld zijn, kan de Coördinatiecommissie Integraal Waterbeleid de prioriteitenlijst opmaken van welke bodems op welke manier onderzocht moeten worden. Dan kunnen we wat dat onderzoek betreft vooruit.

De heer Hans Schoofs: Mevrouw de minister, ik kan me toch niet van de indruk ontdoen dat dit een bevoegdheidsdiscussie is, vooral omdat in de regio het idee leeft dat men wacht op de resultaten van een bijkomend onderzoek.

Het is niet alleen mijn getuigenis. Het is uw partijgenoot, de schepen van Leefmilieu van de stad Geel, die zegt dat men uitkijkt naar de Vlaamse minister van Leefmilieu Crevits. Ik citeer: "Zij beval een bijkomend onderzoek naar de ernst van de vervuiling, maar de resultaten laten op zich wachten." Ik lees dat in de krant. Ofwel werd de schepen van Geel op een verkeerd been gezet, ofwel bent uzelf niet op de hoogte van de bijkomende onderzoeken. Ik weet het niet, maar zou daar graag duidelijkheid over hebben.

U zegt dat de waterschappen hun werk moeten doen. Ik denk dat dat evident is, maar ook daar heeft de Vlaamse overheid meer dan een voet tussen de deur. De waterschappen en het bekkenbeheer vormen een structuur die mee door de Vlaamse overheid op poten is gezet en waar u via diverse administraties deel van uitmaakt. Het lijkt me logisch dat via die administraties de nodige signalen worden gegeven tijdens de verschillende vergaderingen van de waterschappen en bekkenbeheerscomités.

Deze twee opmerkingen wil ik in de rand toch nog maken en ik zou daar, als dat mogelijk is, graag een antwoord op krijgen.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord, maar ik vind dat u er zich toch een beetje te gemakkelijk van afmaakt. De problematiek van deze radioactiviteit is te ernstig om de bekkenstructuren gewoon met elkaar te laten samen zitten en dan te bekijken of het al dan niet een prioriteit moet worden. Ik vind het van dermate groot belang dat zowel de federale als de Vlaamse overheid er een prioriteit van moeten maken.

Ik vind het een te grote onderschatting van de ernst van het probleem om dit op die manier te behandelen. Ik denk niet dat ik op deze vraag een antwoord heb gehad: hebt u een initiatief genomen, of gaat u een initiatief nemen om het bevoegdheidprobleem met de nieuwe federale minister De Padt te bespreken? Zo kunnen we zien of we eruit kunnen geraken om de verantwoordelijkheid en dus ook de factuur te delen.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Ik zal nog eens verwijzen naar wat op 5 juli is gezegd. Mijnheer Schoofs, ik houd de hand van de journalisten niet vast. Er is een onderzoek gebeurd, en er is verder onderzoek noodzakelijk. We willen anderzijds in Vlaanderen een geïntegreerd waterbeleid. We willen dus dat op een gecoördineerde wijze werk wordt gemaakt van alles.

In de bekkenbeheersplannen moet een prioriteitenlijst opgemaakt worden van de te saneren waterbodems door de Coördinatiecommissie Integraal Waterbeleid (CIW). We hebben ondertussen ook artikel 124 van het nieuwe

Bodemdecreet, waarin wordt gesteld dat de Vlaamse Regering de lijst opstelt met de locaties die onderzocht moeten worden. Hiervoor baseert zij zich uiteraard op de prioriteitenlijsten die door de CIW's worden opgesteld. Die twee instrumenten schuiven in elkaar, en het duurt niet zo lang meer vooraleer men op een correcte manier onderzoek kan doen en kan bepalen op welke manier het gaat gebeuren. Ik heb op 5 juli 2007 de werkwijze geschetst. Dat is ook de werkwijze die absoluut gevolgd zal worden.

Mijnheer Daems, het is duidelijk wie waarvoor bevoegd is. Alleen als er een gemengde verontreiniging is – en het onderzoek zal moeten uitwijzen in welke mate en hoe gemengd die verontreiniging is – moeten we een afspraak maken over de wijze waarop wordt gesaneerd en betaald. Als we daar duidelijkheid over hebben, zullen we ook snel duidelijkheid kunnen krijgen over de wijze waarop een en ander gefinancierd zal worden. Ik hoop dat de logica van het gezond verstand zal doorwerken.

De voorzitter: De heer Schoofs heeft het woord.

De heer Hans Schoofs: Ik wil toch nog een opmerking maken. Als de bevoegdheidsdiscussies tussen de federale en Vlaamse bevoegdheid verzanden, verwijs ik naar de brownfieldprojecten. Daar werd men ook met historische vervuiling geconfronteerd en wordt ambtshalve gesaneerd. Als men nog de oorzaak moet onderzoeken, gaat de contaminatie steeds maar door. Ik denk dat we hier misschien op een initiatief kunnen rekenen van de Vlaamse overheid.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de vestiging van Nederlandse varkensbedrijven in Vlaanderen

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mevrouw de minister, steeds meer Nederlandse zakenlui trachten in de Noorderkempen milieu- en bouwvergunningen te verkrijgen voor de bouw van megavarkensbedrijven die plaats bieden aan duizenden varkens. Dat stond in meerdere kranten. Nederland heeft, zoals u weet, dit soort industriële varkensbedrijven een halt toegeroepen en heeft de wetgeving fors strenger gemaakt, waardoor dergelijke bedrijven nu blijkbaar uitwijken naar Vlaanderen.

In Vlaanderen hebben de familiale landbouwbedrijven de voorbije jaren, zoals iedereen weet, enorme inspanningen geleverd om de negatieve impact op het milieu in te perken – en met resultaat. De grond- en waterkwaliteit is in Vlaanderen verbeterd. Het is dus niet zo verwonderlijk dat niet alleen de inwoners van de grensgemeenten protesteren tegen de inplanting van megavarkensfabrieken, maar ook de boeren zelf. Alles wat de inspanningen van de familiale landbouwbedrijven heeft opgeleverd, dreigt opnieuw verspeeld te worden. Het probleem doet zich niet alleen voor in de Noorderkempen, maar heeft impact op de volledige grensstreek die van West- en Oost-Vlaanderen, over Antwerpen tot Limburg loopt. Daarnaast zouden er bovendien aan deze bedrijven ook nog eens Vlaamse innovatiesubsidies worden gegeven.

Gezien het gevoerde Vlaamse mestbeleid is het verwonderlijk dat dergelijke grote Nederlandse bedrijven een vergunning, laat staan nutriëntenemissierechten zouden kunnen krijgen, terwijl het voor de bestaande landbouw al bijzonder moeilijk is om uit te breiden, laat staan nieuwe bedrijven op te richten.

Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van het feit dat steeds meer Nederlandse varkensbedrijven zich in de grensstreek van Vlaanderen proberen te vestigen? Zo ja, om hoeveel aanvragen gaat het op dit moment?

Bent u geneigd deze bedrijven een vergunning en nutriëntenemissierechten te geven? Zo ja, op welke basis?

Hebt u weet van het verlenen van Vlaamse innovatiepremies aan deze bedrijven? Zo ja, op welke basis werden die dan verleend?

Welke maatregelen zult u nemen om dit probleem aan te pakken en is er reeds overlegd met de minister van Landbouw? Zo ja, wat was dan het resultaat van dit overleg?

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mevrouw de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, mijnheer Callens, ik ben blij dat u als West-Vlaming de Noorderkempen ontdekt. Ik ben ook blij dat u het opneemt voor heel wat landbouwers en andere bezorgde burgers in deze regio. Maar ik ben ook een beetje verbaasd over de toon van uw vraag.

Ik vind dat de meerderheidspartijen ook in eigen boezem moeten durven kijken. Want hoe komt het dat een aantal Nederlandse grootindustriële bedrijven hun weg zoeken naar hier? Een eerste reden is inderdaad – u zegt het terecht – dat Nederland nog altijd een vrij streng beleid voert inzake nieuwe vestigingen. Maar een andere reden is dat Vlaanderen de deur op een kier heeft gezet voor uitbreiding door het principe van de afroming en het principe van de mestverwerking, dat inderdaad behoorlijk werkt. Wij zijn dus ook zelf verantwoordelijk voor het feit

dat deze bedrijven naar hier kijken. Wij zijn dan ook zelf verantwoordelijk voor het feit dat de landbouw in Vlaanderen verder industrialiseert en de familiale landbouw, net omwille van dit mechanisme in het Mestdecreet, onder druk komt te staan.

Ik wil u dus vragen om consequent te zijn in uw redenering. Als u trouwens die redenering opzet, dan vind ik het niet meer dan logisch dat u verzet aantekent tegen een aantal West-Vlaamse grote industriëlen die in La Roche en Rendeux vergunningen aanvragen voor grote varkensbedrijven. Ook daar is er veel verzet gerezen.

Voor mij gaat het er niet om of het een Vlaming, een Nederlander, een Turk of een Amerikaan is die de vestiging uitbaat. Voor mij gaat het erom of die vestiging aanvaardbaar is voor de milieu- en ruimtelijke draagkracht in ons land. Dat is de kernvraag. Mijn antwoord is neen.

U zegt dat de situatie verbeterd is. Inderdaad, de situatie is een beetje verbeterd voor het water, maar op een aantal punten is ze verslechterd, onder meer voor nitraten, pesticiden en insecticiden. U moet de persmededeling van het Vlaams infocentrum land- en tuinbouw maar eens lezen of het jaarrapport van de Vlaamse Milieumaatschappij waarin staat dat er verbeteringen zijn, maar dat de verbeteringen minder snel gaan dan in het verleden, en dat er op een aantal plaatsen serieuze verslechteringen zijn. Ik vraag dus aan de meerderheidspartijen om een consequente redenering op te zetten.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, ik wil mij ook richten naar uw Franstalige collega's, de ministers Antoine en Lutgen. De heer Callens heeft het over Nederlanders die naar hier willen komen. De vraag is dan waarom Vlamingen naar Wallonië willen uitwijken. In Wallonië is er ontzettend veel om te doen, want het gaat over mastodontbedrijven die zich willen vestigen, onder meer in de provincie Luxemburg waar nog heel veel plaats is, want het is de grootste provincie van België. De Nederlanders komen naar hier en de Vlamingen – of wie het ook mogen zijn – wijken uit naar Wallonië. De vraag is hoe het ene zich tot het andere verhoudt.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik sluit me ook graag aan bij wat hier al is gezegd.

Ik heb ook een beetje een duaal gevoel bij de vraagstelling. De vraagstelling is sterk gebaseerd op een mailing van een actiecomité die iedereen van ons heeft gekregen. Ze is ook zeer sterk gericht op wat in de pers is verschenen. Maar er wordt niet bij verteld dat het niet zo nieuw is wat het actiecomité vertelt: in de landbouwsector is deze evolutie al langer bezig.

Men zegt dat we in eigen boezem moeten kijken omdat we ruimte hebben gecreëerd voor bedrijvigheid binnen de land- en tuinbouwsector. Dat doe ik met plezier, want de landbouwsector heeft jarenlang stilgelegen op economisch en ontwikkelingsvlak. Het is inderdaad nodig dat de land- en tuinbouwsector die ontwikkelingskansen krijgt om net te kunnen inspelen op heel wat maatschappelijke vragen en milieuproblemen. Die ruimte voor bedrijven om te kunnen ontwikkelen is nodig. Dat wil niet zeggen dat alle bedrijven moeten groeien of groter worden, integendeel. Elk bedrijf moet zijn eigen weg kunnen zoeken en moet daartoe ontwikkelingskansen krijgen.

Grote bedrijven zijn niet altijd negatief voor het leefmilieu, integendeel. Grote bedrijven moeten evengoed voldoen aan de vooropgestelde normen en moeten even streng gecontroleerd worden. Dat is belangrijk. Het is wel zo dat grote inplantingen in een plattelandsomgeving soms afschrikken. De land- en tuinbouwsector heeft jaren stilgestaan, maar we merken nu dat die een inhaalbeweging aan het doen is. Mensen zien nu dat de landbouwsector in sterke evolutie is. Er moet dan ook nagedacht worden over de integreerbaarheid van grote bedrijven in het platteland, en over de manier waarop dergelijke grote bedrijven het best ingeplant kunnen worden.

Wat de kwestie van de Nederlandse bedrijven betreft, zie ik ook duidelijk de Noorderkempen aan bod komen. Het situeert zich mijns inziens niet alleen op het vlak van landbouw. Ook op het vlak van ruimtelijke ordening en woonbeleid geldt die opmerking. Inzake het woonbeleid zoeken we al jaren uit hoe we mensen die ruimte kunnen blijven geven. Ik hoop dat we daar nu in het ruimtelijke-ordeningsbeleid met 'Wonen in eigen streek' wat ruimte voor krijgen. We moeten er oog voor hebben dat onze Vlaamse landbouwers de kans krijgen om mee te evolueren in het hele 'wereldschappelijke' vlak van de landbouw. De Vlaamse landbouwers moeten ook kansen krijgen om zich in onze eigen streek verder te ontwikkelen.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, we hebben met het Mestdecreet ruimte gecreëerd voor nieuwe investeringen in de landbouwsector in Vlaanderen. En die investeringen zijn nodig, enerzijds om de uitstoot van ammoniak terug te kunnen dringen, en anderzijds omdat ze ertoe leiden dat de luchtkwaliteit verbetert en het mestoverschot afneemt.

Om te investeren moet je bijvoorbeeld nutriëntenrechten van een ander bedrijf opkopen. En als Nederlanders

daarin willen investeren en Vlaamse boeren kunnen overtuigen om te stoppen, is dat in mijn ogen een goede zaak. Wie wil stoppen, krijgt zijn pensioen uitbetaald door de investeerder. Door de afroming van 25 percent op de mestrechten, daalt bovendien de veestapel in Vlaanderen.

Er is ook nog het tweede uitbreidingsspoor. Dat zou in principe ook moeten leiden tot een vermindering van het mestoverschot, doordat niet alleen de uitgebreide veestapel van het individuele bedrijf, maar ook nog eens 25 percent extra daarvan verwerkt moet worden.

Mevrouw de minister, we hebben destijds die delegatie aan de Vlaamse Regering gegeven om het systeem van uitbreiding, mits bewezen mestverwerking, mogelijk te maken, op voorwaarde dat de mestbalans in Vlaanderen in evenwicht was en dat er zich effectief een drastische verbetering zou voordoen van de milieukwaliteit. In hoeverre zijn die voorwaarden nog vervuld? Gelet op de cijfers van de Vlaamse Milieumaatschappij en haar aankomende voortgangsrapport, moeten we ons er in deze commissie eens over buigen onder welke voorwaarden we dat tweede uitbreidingsspoor nog kunnen toestaan.

Ik heb geen probleem met nieuwe investeringen in de sector. We hebben die investeringen nodig om schonere stallen te kunnen bouwen en om het mestoverschot verder af te bouwen. Maar we moeten er uiteraard voor zorgen dat het probleem wordt opgelost en niet nog groter wordt.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, ik wil eerst even repliceren op wat de heer Daems daarnet heeft gezegd. De achterliggende gedachte van het Mestdecreet, mijnheer Daems, was dat we aan de bestaande landbouwbedrijven de mogelijkheid wilden bieden om uit te breiden. U hebt het alleen over nieuwe vestigingen, ik spreek ook over de bestaande vestigingen. Wij geven hun de mogelijkheid om uit te breiden, indien aan enkele voorwaarden voldaan wordt.

U spreekt ook over industrialisatie. Wij spreken niet direct over industrialisatie, maar over een economische noodzaak voor bepaalde kleinere bedrijven, wanneer zij niet kunnen uitbreiden.

Ten slotte, wat de vervuiling van het water betreft, moet het maar eens gedaan zijn met alleen maar de boeren de schuld te geven van die vervuiling. Er zijn nog andere zaken die het water vervuilen. *(Opmerkingen van de heer Rudi Daems)*

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, collega's, de problematiek die mij hier werd meegedeeld, heeft inderdaad aanleiding gegeven tot een aantal vragen. Wat het eerste deel van de vraag betreft, mijnheer Callens, moet ik u zeggen dat onze diensten de nationaliteit van de vergunningaanvragers niet bijhouden. Die informatie is dus ook niet digitaal beschikbaar.

De administratie deelt mij wel formeel mee dat er geen sprake is van een abnormaal aantal aanvragen van een milieuvergunning voor veeteeltinrichtingen vanuit Nederland. Weliswaar zijn ook hun de enkele gevallen bekend die in een recent verleden de pers hebben gehaald.

Ook wat de nutriëntenemissierechten betreft, wordt er geen statistische informatie bijgehouden over de nationaliteit van de landbouwers. Er zijn wel gegevens beschikbaar op basis van de woonplaats van de landbouwer. Daaruit blijkt dat slechts 0,2 percent van de totaal toegekende nutriëntenemissierechten toebehoort aan landbouwers met een woonadres of maatschappelijke zetel buiten het Vlaamse Gewest.

Het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning regelt de vestiging van hinderlijke inrichtingen. De nationaliteit van een exploitant heeft geen uitstaans met de hindereffecten en de risico's verbonden aan hinderlijke inrichtingen. Wij kunnen met andere woorden niet zeggen dat iemand meer hinder gaat veroorzaken omdat hij een Nederlander is. Dat spreekt vanzelf.

De nationaliteit kan bijgevolg geen criterium zijn bij het onderzoek en de beoordeling van de toelaatbaarheid van een hinderlijke inrichting. Volgens onze huidige reglementering kan dat gewoon niet. Veeteeltbedrijven die geëxploiteerd worden door of voor rekening van een buitenlandse persoon of rechtspersoon, moeten wat betreft het afleveren van de milieuvergunning op dezelfde wijze worden beoordeeld als die waarvan de exploitant in Vlaanderen is gevestigd. Het Vlaamse Gewest heeft een eigen reglementering, en die moet net toegepast worden voor die inrichtingen die gevestigd zijn op ons grondgebied.

Het Europees Verdrag is in artikel 43 duidelijk wat betreft de vrijheid van vestiging van Europese ondernemers, mijnheer Peumans. Beperkingen van de vrijheid van vestiging voor onderdanen en hun ondernemingen van één lidstaat op het grondgebied van een andere lidstaat zijn verboden. Een landbouwer die dieren houdt in het Vlaamse Gewest, moet beschikken over voldoende nutriëntenemissierechten. Ik ga die uiteraard niet zomaar uitdelen. Ten eerste moet men aan onze regelgeving voldoen, ten tweede moet je nutriëntenemissierechten hebben als je dieren wilt houden in Vlaanderen.

Net zoals bij vergunningverlening is de nationaliteit van de landbouwer geen criterium bij de overdracht van nutriëntenemissierechten, die verloopt op basis van het Mestdecreet. Die dossiers worden op dezelfde wijze behandeld als die van landbouwers gevestigd in het Vlaamse Gewest.

Mijnheer Callens, er is absoluut niet voorzien in speciale steunmaatregelen voor dergelijke bedrijven. Met betrekking tot het verlenen van milieuvergunningen voor veeteeltinrichtingen aan buitenlandse exploitanten en de overname van nutriëntenemissierechten door landbouwers met een andere nationaliteit, pas ik de Europese en Vlaamse regelgeving toe.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mevrouw de minister, uw antwoord is duidelijk, maar u kunt maar beter voorzichtig zijn met uw eerste uitspraak. Toen wij het Mestdecreet hebben opgesteld, hebben wij duidelijk gesteld dat we de bestaande bedrijven een mogelijkheid tot uitbreiding zouden bieden. Het gaat dan niet over totaal nieuwe bedrijven die zich hier komen vestigen. Ze kunnen natuurlijk wel nutriëntenrechten kopen die ze van andere bedrijven overnemen. Daar kunt u niet tegen zijn, want dat is wettelijk bepaald.

Ik heb er echter een probleem mee dat die nieuwe bedrijven zich hier zomaar zouden kunnen vestigen en op hetzelfde niveau zouden moeten worden behandeld als de Vlamingen. Ik zou daar voorzichtig mee zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.